

Hồi 52

Nguyên Ác Bị Giết Ca Khúc Khải Hoàn

Khúc Tĩnh Bình với hai tên thủ hạ đuổi theo người áo đen nọ, nhưng người bị mặt áo đen ấy hiển nhiên là một cao thủ thượng thặng của võ lâm nên thân pháp nhanh khôn tả. Vì vậy, người chạy kẻ đuổi lúc nào cũng cách nhau mười trượng.

Bọn Tĩnh Bình đuổi được mười mấy dặm thì bỗng không thấy hình bóng người áo đen kia nữa. Tại sao người ấy mất tích chúng cũng không hay.

Phía đằng góc trời bỗng có tiếng hú thật dài và rất đĩnh tai nổi lên, lúc có lúc không, lúc xa lúc gần. Tiếp theo đó trên trời bỗng có một cây pháo bông ngũ sắc bắn lên, tỏa ra những bông hoa ngũ sắc chói lọi trông đẹp mắt khôn tả.

Tĩnh Bình đưa mắt nhìn chung quanh, thấy phía nào cũng có pháo bông bắn lên như vậy, y biết quần hào đã bắt đầu tấn công Đại Lượng rồi. Đêm nay thế nào cũng có một trận đấu kinh khủng. Y kích động khôn tả.

Y đành phải bỏ cuộc, không lòng bắt người bị mặt kia nữa. Lúc ấy, hai mươi tám thủ hạ của nhóm Nhị Thập Bát Tú đã lần lượt chạy tới. Y liền hỏi chúng rằng:

- Hạ đàn chủ đâu?
- Đang đuổi theo một tên bị mặt.

Lúc ấy, đằng xa bỗng có giọng nói nghe rất rùng rợn vọng tới:

- Khúc Tĩnh Bình, tối hôm nay ngươi đã tận số rồi. Chỉ chốc lát nữa, ngươi sẽ đi du địa phủ trình diện với Diêm Vương chứ không sai.

Tĩnh Bình nghe nói tức giận khôn tả, vội nhảy xổ về phía đó quát lớn:

- Bọn chuột nhắt này có mau nộp mạng cho ta không?

Nhưng vừa đi được mấy bước thì y đã nghe thấy phía sau có tiếng kêu la thảm khốc. Y lại quay người, đã thấy nửa số Nhị Thập Bát Tú thủ hạ thân tín của y đã bị chết tốt rồi.

Trong bóng tối, có ba cái bóng đen nhanh như bóng ma chạy sang bốn bên đảo tẩu mất. Tỉnh Bình tức giận không chịu nổi vội rảo cẳng đuổi theo một tên.

Tối hôm đó, Tỉnh Bình mệt nhoài mà vẫn không sao bắt được một kẻ địch nào. Còn hai mươi tám tên thủ hạ tâm phúc của mình bị giết chết gần nửa. Những tên bị chết toàn là bị đâm lén. Những người còn sống cũng không sao biết được những người đó bị giết cách nào mà chết nhanh chóng như vậy.

Trời đã sáng tỏ dần, Tỉnh Bình mặt lấm lè, uể oải và râu rĩ lững thững bước về Nghị sự sảnh. Trong khi đi về Nghị sự sảnh, y liền tiếp nhận được hai ba tin là kẻ địch đã rút lui ra khỏi núi Đại Lượng rồi. Mục đích của kẻ địch chỉ vào phá rối thôi chứ không vào tấn công trận pháp A Tu La nhưng những thủ hạ đặc lực trấn thủ bốn sơn đã bị giết chết mất sáu bảy mươi phần trăm. Trải qua trận đấu đêm đó, y không còn tin tưởng như trước nữa. Khi y vào tới Nghị sự sảnh, liền hỏi thăm mọi người có ai thấy Hạ Lạc Thiên ở đâu không? Nhưng y vẫn chưa thấy Lạc Thiên quay trở về và cũng không ai trông thấy y cả. Tỉnh Bình đoán chắc Lạc Thiên có lẽ bị toi mạng rồi cũng nên.

Tỉnh Bình râu rĩ vô cùng và cũng thấy mình cô độc khôn tả vì không còn có người tâm phúc nào để tâm sự cả.

Tỉnh Bình vội vàng ăn một chút điểm tâm, rồi lại đi tuần các nơi, dặn bảo các thủ hạ cẩn thận canh gác và cách đối phó. Rồi y lại đi điểm xem trận đấu tối qua đã bị thương và bị chết bao nhiêu người.

Ngày hôm ấy, suốt ngày không có chuyện gì xảy ra. Không bao lâu, mặt trời đã lặn, màn đêm lại phủ xuống, Tỉnh Bình đứng ở trên đỉnh núi phía hậu sơn chỗ tổng đàn.

Y đưa mắt nhìn xung quanh, vai đeo một thanh trường kiếm làm bằng thép Miến Điện, vẻ mặt nghiêm nghị. Bỗng đằng xa chỗ sơn cốc có một tiếng hú thật dài nổi lên và bốn phía cũng có tiếng hú phụ họa luôn.

Y biết võ lâm quần hùng lại đến tấn công lần nữa. Y thở dài một tiếng, trong lòng bối rối vô cùng. Đột nhiên phía đằng sau có tiếng người niệm phật hiệu và nói:

- A di đà Phật, Khúc thí chủ vẫn mạnh giỏi đấy chứ?

Tỉnh Bình giật mình kinh hãi quay lại nhìn thì thấy một lão hòa thượng lông mày trắng, đang chấp tay nhìn mình. Y không nhận ra lão hòa thượng ấy là ai cả, liền quát hỏi:

- Ngươi là ai?

Lão hòa thượng mỉm cười đáp:

- Bần tăng Pháp Nhất của phái Thiếu Lâm. Bốn mươi năm trước đã gặp thí chủ một lần, chả hay thí chủ quên rồi chẳng?

Tĩnh Bình nghĩ mãi không nghĩ ra được việc đó mà chỉ nhớ có nghe thấy người ta nói tới cái tên Pháp Nhất thượng nhân của phái Thiếu Lâm nhưng y chưa hề gặp mặt bao giờ hết. Y cười nhạt đáp:

- Lão phu bình sinh quen biết hàng nghìn vạn người làm sao nhớ được hết. Đại sư đến đây có việc gì thế?

Pháp Nhất thượng nhân đáp:

- Bần tăng đến đây chỉ muốn tặng thí chủ một lời, là mau bỏ con dao mổ heo đi. Tu hành ngay bây giờ vẫn còn thành Phật đấy. Trận A Tu La của thí chủ không chắc chắn đâu. Đây thí chủ chẳng xem bần tăng ra vào rất dễ dàng là gì?

Tĩnh Bình cười khinh nói tiếp:

- Tại hạ quá si mê rồi, đại sư có lòng như vậy cũng vô ích thôi.

Y tuy nói như vậy nhưng trong lòng vẫn kinh ngạc về vấn đề sao Pháp Nhất thượng nhân vào trong tổng đàn dễ dàng như thế. Tối hôm qua mình đã bố trí lại rồi và đã kết ba chủ trận thành một khối, không còn để hở một khe nào cho kẻ địch có thể lên vào được.

Pháp Nhất thượng nhân lại thở dài một tiếng và nói tiếp:

- Nghìn vạn sinh linh của Đại Lượng đều chôn vùi dưới lòng hòn của thí chủ. Thôi, bần tăng cáo từ đây.

Tĩnh Bình quát lớn:

- Đi đâu?

Y vừa nói và đuổi theo Pháp Nhất thượng nhân.

Pháp Nhất thượng nhân không thèm quay đầu lại nhìn, vẫn lướt đi về phía trước như thường. Lúc ấy Tĩnh Bình đã nổi sát khí quyết tâm giết chết được một kẻ địch để giảm bớt phần uy hiếp ấy. Người y đang lơ lửng trên không đã rút kiếm ra, thuận thế đâm luôn một nhát vào sau lưng của hòa thượng. Pháp Nhất thượng nhân bỗng cảm thấy sau lưng có hơi lạnh lẫn át tới liền rùng mình kinh hãi, bụng bảo dạ rằng: "Nguy tai!"

Tĩnh Bình thấy kiếm của mình sắp đâm trúng vào sau lưng Pháp Nhất thượng nhân rồi thì đột nhiên nghe thấy phía sau có tiếng quát bảo:

- Lão tặc, ngươi dám giết chóc bừa bãi như thế ư?

Tĩnh Bình liền cảm thấy có một luồng sức mạnh dồn vào sau lưng. Y không kịp giết Pháp Nhất thượng nhân mà phải tự cứu trước, vội giơ tay trái về phía sau chống đỡ một chưởng, Bùng một tiếng thật lớn, cây cỏ ở quanh đó bay tung lên như mưa, thân hình của Tĩnh Bình bị rung động mạnh, rớt ngay xuống đất.

Y quay đầu lại nhìn liền kinh hãi vì thấy xung quanh có ngót ba mươi người xuất hiện, lẹ như bóng ma và người nào người nấy đứng ở chỗ cách y ba trượng.

Một luồng gió lạnh thổi qua, mây trên trời bị lôi cuốn đi nơi khác, mặt trăng lại từ từ nhô ra. Lúc ấy y mới trông thấy rõ mặt của những người nọ. Y đã nhận ra những người đó là Hách Liên Yến Hầu, Phẩm Nhi, Quang Bằng Cách, Trưởng lão của Cái Bang Hồng Hoàng, Cửu Chỉ Thần Long Thương Tử, Táng Môn Kiếm Khách Linh Phi, Lưỡng Nghi Kiếm Khách Từ Đông Bình, Huyền Dương Tử - Chuông môn phái Hằng Sơn, Phi Hà Tử và Phi Long Tử của phái Không Động, Dân Sơn Nhị Độc Đồng Thanh và Đồng Hằng, Nhất Nguyên Cư Sĩ Đồ Cương, Đồ Long Cư Sĩ Tướng Thái Hư, Cát Thiên Hào, Quan Đức Lân, Tứ Kiệt của phái Thanh Thành là Đoàn Mộc Cương, Phùng Phương Húc, Tiêu Kỳ và Thi Thiệu Tiên, tám đại hộ pháp của phái Thiếu Lâm với Phó Thanh, Bằng Long Giáp Chủ Mục Vân, Điền Trì Điều Tú, Cốc Dự Luật cùng con trai và con dâu là Cốc Hàm Thanh và Trương Nhân Chân, Ải Cam La Thôi Kích, Ải Phương Sóc Kinh Phương, Diệu Thủ Côn Lôn Tề Hồng, Chuông môn của phái Võ Đang Lam Tinh Vũ Sĩ cùng hai người sư đệ là Hàm Tinh và Tử Tinh Vũ Sĩ, Võ Đang Tam Lão Hoàng Sơn, Vân Tu, Lương Hằng Phổ, Thôi Mệnh Bát Chuông Tang Lộc, Cao Thiên Đức, Thúc Tôn Minh, Công Dương Xuân, Lôi Tiểu Thiên... cùng một số thiếu nữ nữa.

Hách Liên Yến Hầu ngẩng mặt lên lớn tiếng cười và nói:

- Khúc Tĩnh Bình, ý muốn làm bá chủ võ lâm của người đã tan rã hết rồi. Oai lực trận pháp A Tu La của người tầm thường như thế mà người còn dám tự phụ, bốn mươi chín trận bây giờ đã bị phá bốn mươi sáu rồi. Người nên đầu hàng đi, bằng không lão phu ra lệnh một cái, người mới ăn năn thì đã muộn rồi.

Tĩnh Bình vẫn đứng vững như núi, giơ ngang thanh kiếm, mắt nhìn vào mặt Hách Liên Yến Hầu và đáp:

- Bây giờ mèo nào cắn mỉu nào cũng chưa rõ. Đừng nói các người có mấy chục mạng, cho dù các người có thiên quân vạn mã, lão phu cũng không sợ.

Nói xong y ngẩng mặt lên hú một tiếng thật dài. Tiếng hú của y đi khắp mọi nơi và làm cho những người đứng ở đó đều đình tai. Ai nấy cũng phải kinh hoàng biến sắc mặt.

Sở dĩ Tĩnh Bình hú như thế là y theo đúng kế hoạch đã định, khi nào y hú thì già nửa số cao thủ ở trong chủ trận sẽ hiện ra bao vây kẻ địch. Khi ấy sẽ toàn thắng ngay.

Tiểu Thiên cả cười:

- Lão tặc kêu hú như ma kêu như thế làm chi? Có phải ngươi hãi sợ không?

Tĩnh Bình sầm nét mặt lại và cười khinh đáp:

- Trong đời của lão phu, chưa hề biết sợ là gì.

Y vừa dứt lời đã có một bóng người lướt ra, trầm giọng hỏi:

- Khúc Tĩnh Bình, ngươi có nhận ra lão phu không?

Tĩnh Bình định thần nhìn kỹ mới hay người đó là Cốc Dự Luật, trong lòng hơi kinh hãi nhưng cố trấn tĩnh, cười nhạt nói:

- Cốc lão nhi, ngươi muốn chết mà định cướp lại cuốn Ca Diệp Kiếm Phổ phải không?

Cốc Dự Luật trầm giọng đáp:

- Phải, lão phu còn muốn đòi mối thù ngươi bỏ thuốc độc vào trong rượu cho ta uống nữa.

Khúc Tĩnh Bình cười như điên khùng, nói tiếp:

- Lão già họ Cốc kia, ngươi muốn báo thù thì trừ khi mặt trời mọc phía tây, nước chảy ngược lên nguồn.

Cốc Dự Luật cười nhạt nói tiếp:

- Ngươi đừng tưởng đã hiểu thấu hết Ca Diệp Kiếm Pháp là vô địch thiên hạ đâu, ngươi lầm rồi. Nếu ngươi không gỡ Ca Diệp Kiếm Pháp ra còn không sao, bằng không ngươi sẽ chết không có chỗ chôn cho mà xem.

Tĩnh Bình giờ mũi kiếm lên rung động một cái và trầm giọng đáp:

- Lão phu không tin có ai thắng nổi Ca Diệp Kiếm Pháp. Ai có gan cứ vào đây thử xem.

Võ lâm quần hùng không ai ra trận cả, trái lại còn lui về phía sau hơn trượng.

Có phải quần hùng sợ Ca Diệp Kiếm Pháp của Khúc Tĩnh Bình không?

Không phải nguyên nhân ấy, điều thứ nhất cũng có một số người sợ kiếm pháp ấy lợi hại và còn sợ trong người y có rất nhiều ám khí ác độc nên mới không dám mạo hiểm lên thử, nhưng điều cần nhất là còn nhiều người đang bị giam ở trong chủ trận, phải đợi chờ cứu giúp. Trước khi chưa cứu những người đó ra, nhờ Tĩnh Bình bị quần hùng vây đánh, y

chạy vào trong chủ trận phát động trận thế thì những người kia sẽ bị tiêu diệt hết nên mới không ai dám tiến lên thử thách là thế.

Hàng trăm con mắt cứ chăm chú nhìn vào mặt Tỉnh Bình.

Vừa rồi Tỉnh Bình hú xong, đứng chờ mãi không thấy người đến cứu viện, y hoảng sợ đến biến sắc mặt và hai mắt đã lộ vẻ kinh hãi rồi.

oOo

Hãy nói trận A Tu La có ba chủ trận tên là Thiên Độc, Địa Sát và Nhân Tuyệt.

Trong trận Thiên Độc, do Ô Phùng chủ trì, trận này chất độc gì cũng có, bất cứ ai xông vào bị cắn một cái thì không còn cách gì cứu chữa nữa, lại còn những ổ mai phục rất ác độc không sao đề phòng được, thật là lợi hại vô cùng.

Lạc Dương và Trần Bách Thành nhanh nhẹn phi thân tới ngoài trận. Hai người mỗi người cầm một thanh bảo kiếm Can Tương và Mạc Tà đã lấy được của Tỉnh Bình.

Lạc Dương đưa mắt ngắm nhìn trong trận một cái rồi lướt vào bên trong thật nhanh. Chàng thấy trong trận này khói mù mịt và thấy một bóng người hiện ra lớn tiếng quát hỏi:

- Ai dám vào trong trận như thế? Mau báo danh rồi chịu chết đi!

Lạc Dương nghe tiếng nói đã nhận ra người đó là ai rồi, chàng liền mỉm cười đáp:

- Thiên Độc trận nhỏ nhỏ này thì diệt sao nổi tại hạ. Dù xoay ngược trận đồ cũng không làm khó dễ được tại hạ. Sao ngài không đưa tại hạ đi gặp Ô Phùng?

Người nọ tưởng Lạc Dương không biết mình là ai liền cười the thé nghe rất đing tai và nói tiếp:

- Các hạ ngông cuồng quá!...

Không đợi chờ y nói dứt, Lạc Dương đã đỡ lời:

- Ngài có phải là Đồng Phi Hồng lão sư không?

Nói xong, chàng chìa năm ngón tay ra, nhắm đối phương chớp luôn, đồng thời gỡ Huyền Thiên Thất Tinh Bộ ra lẹ làng tiến thẳng vào trong đám mây mù ấy.

Chàng tài ba thật! Chỉ nghe tiếng nói của đối phương cũng đã biết thân hình của đối phương đứng ở đâu và ra tay chop một cái đã trúng ngay vai của kẻ địch, năm ngón tay bóp mạnh luôn.

Phi Hồng há mồm kêu rú nhưng không sao kêu ra tiếng được vì y đau đến đổi mồ hôi trán toát ra như mưa. Lúc này y mới trông thấy rõ đối thủ là một thiếu niên anh tuấn nhưng không hiểu vì sao chàng lại biết rõ tên của mình như vậy.

Lạc Dương mỉm cười đáp:

- Sao lão sư chóng quên thế? Ở trên bờ sông Đại Lộ, lão sư đã gặp tại hạ rồi nhưng lúc ấy tại hạ hóa trang nên khác bây giờ đây thôi.

- Các hạ là...

- Phải! Chính tại hạ đây.

- Các hạ là Hạ Lạc Thiên ư?

- Phải, đó là cái tên hóa danh của tại hạ.

Phi Hồng càng hoảng sợ thêm.

Lạc Dương cười nhạt hỏi tiếp:

- Lão sư đã hạ độc thủ giết chết Ngụy Thừa Yến, người anh kết nghĩa của tại hạ, bây giờ lão sư còn nói năng gì nữa không?

Phi Hồng biết không sao thoát chết được, liền lớn tiếng mắng chửi:

- Muốn giết chết thì người cứ việc giết chết ta đi. Hà tất người còn hỏi nhiều lời làm chi?

Lạc Dương cười nhạt một tiếng điểm ngay vào tử huyệt của Phi Hồng luôn.

Phi Hồng chỉ kêu bự một tiếng ngã lăn ra chết tốt.

Trong trận bỗng có tiếng quát tháo lia lịa, bóng người lần lượt nhảy xổ ra, chưởng phong, khí giới, âm khí tấn công tới như vũ như bão.

Lạc Dương cười nhạt một tiếng rút luôn thanh bảo kiếm đeo ở sau lưng ra, múa tít một vòng như muôn ngàn mảnh sao lấp lánh oai mãnh thật là kinh người.

Tiếp theo đó người ta chỉ nghe thấy những tiếng kêu rú thảm khốc và năm sáu tên phỉ đồ đã bị tia sáng kiếm của chàng chém làm mấy mảnh, chết ngay tại chỗ và những âm khí của chúng đều bị hất bắn đi hết.

Các quần tà khác thấy vậy cả kinh, vội nhảy lùi về phía sau để tránh né.

Lúc ấy Trí Hồ Trần Bách Thành đã nhanh nhẹn chạy tới, khẽ bảo Lạc Dương rằng:

- Trần mỗ đã phá hết máy móc ở trong trận rồi, lát nữa Ô Phùng thế nào cũng hiện thân ra nhưng cô nương xin thiếu hiệp bảo tồn tính mạng của y.

Lạc Dương gật đầu đáp:

- Điều đó là lẽ dĩ nhiên rồi.

Bỗng có tiếng rú đỉnh tai từ trong trận vọng ra, quần tà nghe thấy tiếng rú mừng rỡ vô cùng, tinh thần lại phấn chấn ngay. Tiếp theo đó, mọi người thấy Ô Phùng dẫn Cửu U La Sát Mông Kỳ và Kim Ty Nhân Vệ Phi Long các người tới.

Mặt y âm trầm trông rất hãi sợ.

Ô Phùng quát lớn:

- Lão phu tưởng là cái thế cao nhân nào, không ngờ lại là hai tên vô danh tiểu tốt.

Bách Thành mỉm cười đỡ lời:

- Chẳng lẽ Ô sơn chủ không biết câu: "Làn sóng sau tới lấn át ngay làn sóng trước", người mới thay đổi người cũ hay sao? Trận thế Thiên Độc này đã bị tại hạ phá hu hết rồi. Nếu chỉ thị có võ công thì không sao cầm cự nổi đâu nên theo lời khuyên bảo của tại hạ mà sớm thúc thủ thì hơn.

Ô Phùng mặt lộ sát khí quát lớn:

- Ngươi muốn chết phải không?

Nói xong y rung vai phải một cái đã có hai con bò cạp lớn bay nhanh như điện chớp nhe nanh múa vuốt phi ra, mồm nó phun ra một làn hơi độc thật tanh hôi và nhắm mặt Lạc Dương với Bách Thành hai người mà cắn.

Ngờ đâu hai con bò cạp ấy bay tới đỉnh đầu của hai người còn cách hơn một thước nữa mới xuống được thì chúng như bị vật gì đánh trúng phải, liền quay đầu bay ngược trở lại ngay.

Ô Phùng thấy vậy mặt biến sắc, vội lướt sang bên tránh né rồi rút thanh trường kiếm ra khỏi bao.

Bách Thành thấy vậy quát lớn:

- Hãy khoan!

Ô Phùng nghe nói ngừng bước cười nhạt một tiếng rồi nói tiếp:

- Nếu người biết sợ thì mau rút kiếm xuống, thúc thủ chịu trời thì may ra lão phu sẽ tha chết cho.

Cười nhạt đáp:

- Không phải tại hạ sợ Ô sơn chủ. Đây là lệnh ái khẩn khoản nhờ tại hạ chuyển cáo cho Sơn chủ hay. Xin Sơn chủ đừng nổi giận cho giặc nữa để khỏi mất hết danh tiếng đã gây dựng từ xưa đến giờ.

Ô Phùng nghe nói rùng mình vội trợn mắt lên hỏi:

- Các người đã bắt giam con gái của lão phu đây à?

Bách Thành mỉm cười đáp:

- Sơn chủ lầm rồi. Lệnh ái được tại hạ cứu chớ không phải là bắt giam đâu, bằng không tại hạ làm sao mà đuổi được hai con bò cạp kia bay trở về như thế?

Ô Phùng nghĩ lại thấy cũng có lý, liền hỏi tiếp:

- Hiện giờ tiểu nữ đang ở đâu?

Bách Thành đáp:

- Sau khi Khúc Tĩnh Bình bị tiêu diệt, Sơn chủ sẽ được gặp lệnh ái liền.

Bọn Mông Kỳ các người liền xen lời quát lớn:

- Ô sơn chủ chớ có nên tin y nói bậy.

Chúng vừa nói xong đã nhảy xổ lại múa khí giới tấn công luôn. Thế công của chúng ác độc khôn tả.

Lạc Dương thấy vậy cười nhạt một tiếng cũng múa trường kiếm lên giờ ba thức ra cùng một lúc chống đỡ.

Ba thức kiếm này của chàng đều là những thế kiếm tuyệt diệu của Ca Diệp Kiếm Pháp. Tiếng động của lưỡi kiếm phá gió kêu vù, vù và ánh sáng kiếm như muôn ngàn điểm sao sa, úp chụp vào đầu quần tà.

Ba thế kiếm của Lạc Dương chưa phản công xong, mọi người đã nghe thấy tiếng kêu rú vọng lên liền tiếp, quần tà lần lượt té lăn ra đất chết tốt, máu chảy thành suối.

Tấn công xong quần tà, Lạc Dương lại nhảy tới trước mặt Vệ Phi Long.

Thấy Lạc Dương múa kiếm xông tới, Phi Long cả kinh thất sắc, vội tránh sang bên và giơ hữu chưởng lên bổ luôn một thế.

Lạc Dương xoay ngược đầu kiếm Can Tương khẽ hất một cái chỉ nghe thấy kêu lách cách hai tiếng, cánh tay độc của Phi Long đã bị gãy liền.

Chỗ vết thương máu phun ra như vòi nước. Chàng còn nhanh tay điểm luôn vào bảy nơi âm huyết của y để máu khỏi chảy nữa rồi chàng trầm giọng nói tiếp:

- Không phải tại hạ ác độc đâu. Vì đây là Tàn Tú trước khi chết có trời trăng, nhờ vả bắt buộc tại hạ phải ra tay như vậy. Thử hỏi tội hành thích sư phụ, giết anh thì trời đất nào dung thứ cho nên ngày hôm nay mới bị báo ứng như vậy.

Phi Long bị điểm bảy nơi âm huyết, trái tim đau như bị kim đâm, không sao chịu đựng được, cứ lảo lộn trên mặt đất kêu rú hoài.

Ô Phùng thấy vậy biến sắc mặt quát lớn:

- Người trẻ tuổi kia, sao lại ác độc đến thế? Lão phu không thể dung thứ cho người được.

Nói xong, y rung người một cái, chín con bò cạp đồng thời bay ra và giơ song chưởng lên nắm chặt đang định tung ra, không cần nói rõ cũng biết trong tay của y có những ám khí rất ác độc.

Đang lúc ấy trên không đã có tiếng kêu gọi của Ô Ngọc Trân vọng tới:

- Cha!

Ô Phùng ngạc nhiên vội thâu chín con bò cạp độc lại. Mọi người trông thấy hai thiếu nữ đẹp tuyệt trần, một mặc áo đỏ, một mặc áo đen phi tới.

Ô Phùng đã nhận ra thiếu nữ áo lụa đen chính là con gái cưng của mình cách biệt đã lâu, nhớ nhung hoài bấy giờ mới gặp trở lại.

Ngọc Trân vẻ mặt ai oán, nghẹn ngào, nói:

- Cha hà tất phải nổi giáo cho giặc như vậy, theo ác tặc Khúc Tĩnh Bình làm gì? Mau đi về núi hướng phúc có hơn không?

Ô Phùng nghe nói ngẩn người ra giây lát và nhận thấy Ngọc Trân không nói đi về núi cùng với mình nên y vội hỏi:

- Trân nhi sao không theo cha về núi?

Ngọc Trân tủm tủm cười tỏ vẻ ngượng nghịu cúi đầu xuống rồi đáp:

- Con ư...

Nói xong, nàng liếc nhìn Lạc Dương rồi lại hồ thẹn cười khi một tiếng.

Ô Phùng có phải là người ngu dại đâu? Thấy thái độ con gái như vậy đã hiểu liền, bụng bảo dạ rằng: "Có con rể như thế này mới xứng với tài sắc của con gái ta, thật là đáng đối vô cùng và có thể nói là đẹp duyên vừa lứa nữa."

Lúc ấy Tô Ánh Hà tức Vệ Ánh Hà trông thấy thảm cảnh của Vệ Phi Long như vậy liền xen lời nói:

- Dương đệ! Dù sao Vệ Phi Long cũng có công ơn nuôi chị bấy lâu nay, hiền đệ cho y chết nhanh nhẩu đi thì hơn.

Lạc Dương đưa mắt nhìn Phi Long một cái rồi tiến tới gần đâm luôn một mũi kiếm vào ngay giữa trái tim của đối phương.

Ngọc Trân vội nói:

- Thưa cha! Chỉ năm bữa nửa tháng là cùng, thế nào con cũng về thăm cha. Bây giờ cha mau mau rời khỏi đất thị phi này đi.

Ô Phùng cười ha hả khoái chí vô cùng liền ra khỏi trận mà đi mất dạng ngay.

Thấy công việc ở nơi đó đã xong, Lạc Dương liền đề nghị:

- Chúng ta mau đi tiếp ứng gia sư đi.

Thế là bốn người quay mình đi luôn.

oOo

Trong trận Địa Sát, sương mây âm đạm sát khí đằng đằng.

Nơi trung tâm của trận pháp là một đồng đá lờm chờm. Trên đồng đá có mấy người đang ngồi. Mấy người đó là Thế Vân thiền sư, Kim Đỉnh thượng nhân, Độc Tú Thần Ma, Mộc Long Tử...

Trong trận im lặng kinh người, một tà lá rơi xuống đất cũng nghe thấy rõ.

Mộc Long Tử bỗng lên tiếng nói:

- Có lẽ đêm nay cũng như mọi đêm vậy, chưa chắc kẻ địch đã dám xông vào phá trận đâu.

Thế Vân thiền sư thở dài một tiếng và đáp:

- Lão tăng cảm thấy trống ngực đập rất mạnh, thần trí không yên, có lẽ đêm nay hữu sự đây.

Mộc Long Tử giật mình đánh thót một cái, liền đứng dậy nói tiếp:

- Để tiểu bối đi tuần một lượt xem có gì khác lạ không?

Nói xong, y liền quay mình đi luôn.

Y đi tuần các nơi một lượt thấy bố trí vẫn như thường không có gì khác lạ hết liền cười thâm và bụng bảo dạ rằng: "Lão già sói đầu tâm tư hoảng sợ, nghi thần nghi quỷ. A Tu La ma trận này có bốn mươi chín trận tất cả, kẻ địch không phá nổi ngoại trận thì làm sao mà vào được nội trận?"

Nghĩ tới đó y mới khoan tâm, lại đi tới chỗ Lô Ung và các người bị giam giữ.

Mộc Long Tử quên bẵng vấn đề các tay cao thủ mai phục ở trong trận ít hơn ngày thường non nửa và y cũng không đề phòng, lúc ấy đang có một cái bóng đi theo sau y như bóng theo hình. Y tiến người đó cũng tiến mà y lùi người đó cũng lùi theo.

Bỗng có một người áo đen tay cầm thanh cương đao ở phía trước đi tới vừa thấy Mộc Long Tử đã lên tiếng hỏi:

- Mộc Long đạo trưởng...

Y vừa nói tới đó, bỗng thấy phía sau Mộc Long Tử có bóng một người, y bỗng trợn mắt há mồm, mặt tỏ vẻ kinh hãi.

Mộc Long Tử thấy vậy giật mình kinh hãi vội hỏi lại:

- Lệ lão sư làm sao thế?

Đại hán họ Lệ vẫn cứ ngơ ngác vậy hoài, mãi không sao lên tiếng nói được nửa lời.

Lúc này Mộc Long Tử mới biết người nọ đã cứng đờ, vội giơ tay lên sờ ngực y mới hay y đã tắt thở, người đã lạnh ngắt hiển nhiên là đã bị nội gia cao thủ nào tấn công lén rồi.

Y nghĩ đến tầm mắt của đại hán ấy hơi khác lạ, liền bụng bảo dạ rằng: "Chả lẽ đằng sau ta có người theo dõi chăng?"

Y kinh hãi đến toát mồ hôi lạnh ra, vội quay người về phía sau nhưng y thấy không có một bóng người nào hết và chỉ cảm thấy nơi mệnh môn huyết của mình bị lạnh buốt, thì ra y đã bị người điểm trúng yếu huyết và nghe thấy người ấy nói:

- Mộc Long Tử, muốn sống phải nói rõ sự thật cho ta hay.

Mộc Long Tử nghe thấy những xương cốt kêu răng rắc. Đó là hiện tượng công lực của mình đã tản mất. Y hãi sợ đến hồn siêu phách lạc, gượng cười hỏi lại:

- Thí chủ là ai?

- Tại hạ là Lạc Dương.

- Thí chủ đã bình yên vào được Địa Sát trận này rồi còn hỏi han làm gì nữa?

- Tại hạ muốn hỏi Vân Đẳng Long có ở trong trận hay không?

Mộc Long Tử ngẫm nghĩ một hồi nhưng không trả lời.

Lạc Dương cười nhạt một tiếng, điểm luôn vào ba nơi trọng huyết ở phía giữa sau lưng của đối phương.

Mộc Long Tử liền cảm thấy trong người như có kiến bò, gân cốt tê buồn và co lại. Thoạt tiên trán y toát mồ hôi lạnh ra rồi dần dần ngũ quan đều co rúm lại, người y rút lại, ngắn đi mất năm tấc, cổ họng có tiếng kêu ăng ắc.

Lúc này, Mộc Long Tử chỉ muốn chết ngay cho rảnh, chứ không muốn chịu tội khổ sở như thế nữa.

Lạc Dương bỗng giơ chưởng ra vỗ vào sau lưng y một cái. Mộc Long Tử thấy đỡ đau khổ liền. Và y nghe thấy Lạc Dương nói tiếp:

- Mộc Long đạo trưởng, thủ pháp này của tại hạ chỉ có gia sư mới có thể giải được thôi, ngoài ra trên thiên hạ này không có ai đủ sức giải nổi. Nếu không giải cứu ngay thì cứ cách hai tiếng đồng hồ là đạo trưởng phải chịu khổ như vừa rồi một lần. Đạo trưởng thử nghĩ kỹ xem liệu có chịu nổi không? Tại hạ không ép buộc đâu. Đạo trưởng muốn nói, bằng không muốn nói thì thôi.

Một con kiến bé nhỏ còn tham sống, huống hồ là loài người. Mộc Long Tử tuy là cao thủ của võ lâm nhưng dù sao y cũng tham sống sợ chết, liền gượng cười đáp:

- Bần đạo xin dẫn thí chủ đi gặp Vạn Đẳng Long nhưng chỉ mong thí chủ đừng có sai lời hứa mà không giải huyết cho bần đạo.

Lạc Dương lớn tiếng cười một hồi rồi trả lời:

- Chúng ta là những người hành hiệp trượng nghĩa, một lời hứa đáng nghìn vàng. Khi nào tại hạ lại lừa gạt đạo trưởng hay sao?

Mộc Long Tử mặt đỏ bừng, ngập ngừng nói tiếp:

- Nếu vậy, bần đạo xin đi trước dẫn đường nhưng thí chủ phải cẩn thận đề phòng Ngũ Sắc Độc Sa của Vân Đẳng Long, thứ cát độc ấy lợi hại lắm.

Nói xong y quay người đi luôn.

Nhưng y quay người thì không thấy hình bóng của Lạc Dương đâu nữa. Y ngạc nhiên vô cùng, đứng ngẩn người ra. Y lại nghe thấy tiếng của Lạc Dương nổi lên ở phía sau lưng:

- Đạo trưởng xưa nay là người rất trầm tĩnh và lúc này đừng có nhìn trái nhìn phải thì không hãi sợ gì đâu.

Mộc Long Tử thấy thân pháp của chàng ta nhanh như vậy, trong lòng cũng phải hãi sợ.

Bây giờ công lực của y đã mất, hành động của y không khác gì người thường.

Hai người đi tới chỗ có những vách đá lởm chởm và cao chót vót giữa có một bụi gai rậm. Người đi vào trong ấy không khác đi vào trong chốn ma quỷ rừng rợn kinh khủng khôn tả.

Đột nhiên trong bụi rậm có tiếng người quát hỏi:

- Người nào đi tới thế?

Mộc Long Tử đáp:

- Bần đạo là Mộc Long Tử, thừa lệnh Thế Vân thiền sư đi khám xét toàn trận vì sợ tối hôm nay kẻ địch đến tấn công.

- Thế ra là Mộc Long đạo trưởng đây à. Để tại hạ vào thông báo, mời đạo trưởng hãy đợi chờ một chút.

Một lát sau, mới có tiếng người nói vọng ra.

- Xin mời đạo trưởng vào.

Vân Đẳng Long rất cẩn thận đề phòng bất trắc. Mộc Long Tử từ từ đi vào bên trong, thấy trong bụi bóng người lơ nhố. Đột nhiên có tiếng người lớn tiếng quát hỏi:

- Người phía đằng sau đạo trưởng là ai thế?

Mộc Long Tử mặt biến sắc thì người phía đằng sau đã trả lời:

- Bốn tọa Kim Long Đàn Chủ Hạ Lạc Thiên, các người cứ giữ nguyên chỗ không ai được chạy đi chạy lại.

Mộc Long Tử mới hoàn hồn, yên trí tiến về phía trước.

Đi vào trong bụi gai chùng mười trượng thì đến một lối đi eo hẹp, hai bên vách đá gần như ghép sát nhau, chỉ còn rộng chùng hai ba thước vừa một người qua lọt thôi. Vách đá hai bên lại cao hàng nghìn trượng, nếu không đi bằng lối đó thì không sao vượt chỗ đó được cả. Qua khỏi cái eo đó, Mộc Long Tử với Lạc Thiên đã thấy Vân Đẳng Long cùng năm tên đại hán cầm đao đứng một bên nghênh đón rồi.

Chúng đều chăm chú nhìn vào người của Mộc Long Tử.

Vân Đẳng Long mắt rất sắc bén đã nhận thấy thân pháp của Mộc Long Tử khác thường, bước đi loạng choạng. Một người có võ công tinh thâm không bao giờ có tình trạng thế cả. Y lại thấy Hạ Lạc Thiên cứ đi theo sát Mộc Long Tử, người trước đi thì người sau cũng đi theo, nếu người trước dừng thì người sau cũng đứng liền.

Không hiểu sao lúc ấy lại may mắn đến thế, gió núi thổi rất mạnh khiến một tảng đá to bằng cối xay, lăn từ trên đỉnh vách lăn xuống, rơi ngay vào đầu của Mộc Long Tử.

Võ công đã mất mát, tuy Mộc Long Tử có nhảy sang bên tránh né, nhưng Đẳng Long đã biết liền biến sắc mặt ném luôn độc sa vào chỗ hai người.

Lạc Thiên đã phát giác Đẳng Long động lòng nghi rồi nên chàng đã ngấm ngấm phòng bị, Đẳng Long vừa ra tay một cái, chàng đã dùng ngay bí quyết chữ Chấn trong Di Lạc Thần Công ra đẩy luôn.

Mộc Long Tử đã mất hết võ công, đột nhiên bị trúng độc sa ném trúng, y chỉ rú được lên một tiếng, mắt của y bị mù ngay và áo bọc cháy khiến cho y phải lăn lông lốc kêu la om sòm.

Vân Đẳng Long chỉ thấy một luồng kinh lực mạnh khôn tả, đẩy độc của y bắn sang tứ phía, y cả kinh ù té chạy.

Không ngờ Lạc Thiên còn nhanh hơn y nhiều, chĩa năm ngón tay ra chộp ngay cổ y và quát lớn:

- Giới thật, ngươi dám đột nhiên dùng độc sa tấn công lén bốn Đản chủ như thế à?

Năm tên đại hán cầm đao chẳng hiểu nết gì cả, thoát tiền chúng ngăn người ra, sau nghe Lạc Thiên quát bảo như thế, chúng càng ngạc nhiên vô cùng.

Lạc Thiên lại quát bảo tiếp:

- Các người có mau đi báo cho Sơn chủ hay Vân Đẳng Long đã có lòng định phản loạn bị bốn tọa bắt được để đem về xét xử.

Năm tên đại hán ấy vâng lời đi luôn.

Vì tiếng quát tháo của Lạc Thiên đã làm cho bọn giặc canh gác bên trong đều chạy lại xem. Lạc Thiên liền móc túi lấy Diêm Vương Lệnh ra, sai bảo bọn người ấy đi ra ngoài.

Đằng Long biết vậy, nhưng vì không sao nói lên tiếng được, không sao bảo cho bọn người kia hay, rồi y bị Lạc Thiên kéo vào chỗ Lô Ung các người đang bị giam giữ luôn.

Lô Ung các người bị giam ở trong một thạch động, Lạc Thiên liền điếm cho Vân Đằng Long mê man bất tỉnh, rồi cầm Diêm Vương Lệnh đi thẳng vào trong thạch động.

Những tên canh gác ở trong đó bị chàng giải quyết một cách gọn gàng. Những người bị giam không riêng gì môn hạ Cái Bang mà còn khá nhiều cao thủ của võ lâm xưa nay ít lộ mặt trên giang hồ. Tất cả hơn trăm người, người nào người ấy đầu tóc bù rối, quần áo rách rưới bẩn thỉu.

Lạc Thiên liền cởi mặt nạ ra để cho Lô Ung và mọi người đều biết rõ mình là ai, giải huyệt cho hết mọi người, rồi tặng mỗi người một viên linh dược. Xong đâu đấy, chàng còn rí tai dặn Lô Ung.

Lô Ung nghe vừa kinh hãi vừa mừng rỡ liền đáp:

- Đại sư huynh mới về đây à, để lão đi yết kiến ngay.

Lạc Dương cảm động vô cùng, đi tới cạnh Đằng Long giải huyệt cho y. Đằng Long mở mắt to nhìn mới hay thiếu niên đứng trước mặt mình chính là người đã đuổi mình ra khỏi Võ Đang, đến nhờ Khúc Tĩnh Bình che chở nên y nghiêng răng mím môi hỏi:

- Lão với thí chủ có thù oán gì?

Lạc Dương tức giận khôn tả quát lớn:

- Cầm mồm, thiếu gia chỉ muốn lột da nuốt sống ngươi mới hả dạ. Lão tặc đã quên Mâu Dương Tôn với Đạo Bà mà giết hại toàn gia của thiếu gia rồi ư?

Đằng Long sực nhớ chuyện xưa mới hối hận là mình cất cổ không nhớ rõ cho nên mới có tai họa ngày nay. Y liền thở dài một tiếng, nhắm mắt chờ chết.

Lạc Dương cười nhạt một tiếng, giở môn thủ pháp Thất Âm Tảo Hồn ra điếm vào bảy nơi âm huyệt của y để cho y đau khổ luôn bảy ngày bảy đêm rồi hộc máu đen ra mà chết. Xong đâu đấy, chàng đang định bỏ đi thì Ngọc Trân với Ánh Hà đã theo dõi tới.

Vừa tới nơi, Ánh Hà đã nói:

- Một mình sư phụ của hiền đệ đấu với Thế Vân, Kim Đỉnh hai lão giặc sói đầu, còn những tên phỉ đồ khác bị tiêu diệt hết. Lệnh sư sai tôi vào nói với Dương đệ hay, mau ra ngoài kia hợp với các vị anh hùng để vây bắt cho được lão tặc Tĩnh Bình đi.

Ngọc Trân cũng lên tiếng nói:

- Trần đại hiệp đã dặn Lâu trưởng lão và các người đi trước rồi.

Lạc Dương vội đáp:

- Nếu vậy, chúng ta đi thôi.

Ba người đi nhanh như điện chớp ra khỏi nơi đó.

Hãy nói Thế Vân thiên sư, Kim Đỉnh thượng nhân, Trà Khôn mấy người đang lẳng lặng ngồi. Thế Vân ngẩng mặt lên nhìn trời và nói:

- Sắp quá canh hai rồi, đêm nay chắc không có chuyện gì xảy ra đâu, theo sự nhận xét của bản tăng thì quần hùng võ lâm biết rõ A Tu La trận rất lợi hại nên họ không dám xông vào. Họ chỉ ở bên ngoài làm bộ làm tịch, chứ không dám tấn công.

Trà Khôn bỗng đứng dậy nói:

- Sao Mộc Long đạo hữu đi lâu không thấy về, để Trà mỗ đi xem coi đạo hữu ấy có chuyện gì xảy ra không?

Nói xong, quay mình đi luôn. Bỗng thấy một người ở phía đằng trước phi tới. Y tưởng là Mộc Long Tử về, vội lên tiếng hỏi.

- Việc gì mà Mộc Long đạo hữu đi vội vàng như thế?

Y chưa hỏi dứt thì người nọ đã giơ hữu chưởng ra chộp ngực y luôn.

Chiếc tay nhanh như điện, khiến Trà Khôn không sao né tránh được. Y cảm thấy một luồng sức mềm như bông đè xuống trước ngực, rồi hai mắt y tối sầm, tạng mạch đã bị chấn dứt, ngã người về phía sau, thất khiếu rỉ máu đen ra chết tốt.

Thế Vân thiên sư, Kim Đỉnh thượng nhân cả kinh, vội đứng dậy thì đã thấy bóng người nhanh như điện chớp phi tới.

Người đó chính là Quái Thủ Thư Sinh Tạ Vân Nhạc, chàng trông thấy hai hòa thượng cười nhạt nói:

- Mi, võ lâm danh tú, Chưởng môn của một đại môn phái mà phải nhờ vả làm bạn với bọn tàn ác như thế này. Thật là đáng tiếc quá.

Thế Vân thiền sư, Kim Đỉnh thượng nhân nghe nói hổ thẹn vô cùng, rồi nổi giận song song quát lớn:

- Tạ thí chủ, đừng có khi người quá nổi như vậy, thí chủ với chúng tôi như nước với lửa. Bây giờ cứ dùng võ công để giải quyết đôi bên. Đừng nói lời thô bỉ nữa.

Vân Nhạc thở dài một tiếng và nói tiếp:

- Hai vị đại sư trầm luân đã quá sâu. Xin thứ lỗi tại hạ thất lễ đây.

Hai hòa thượng mặt liền biến sắc, giọng chưởng lên nhằm Vân Nhạc tấn công luôn.

Võ công của họ đã luyện tới mức thượng thừa nên thân pháp nhanh kỳ lạ và phối hợp rất chặt chẽ. Trận đấu hiếm có của võ lâm nay đã bắt đầu. Vân Nhạc hai tay sử dụng hai môn thủ pháp tuyệt kỹ là Di Lạc Thần Công và Hiền Viên Thập Bát Giải, chân thì đi theo bộ pháp Huyền Thiên Thất Tinh Bộ, người nhanh như bay xông lên chống đỡ luôn.

Nhất thời trận đấu này kịch liệt khôn tả. Vân Nhạc sử dụng mười bốn thức Di Lạc Thần Công, thức sau trầm trọng hơn thức trước. Đấu được chốc lát, chàng lại sử dụng Bồ Đề Bối Diệp Thần Công và đã sử dụng đến mười hai thành công lực rồi.

Hai hòa thượng càng đấu càng thấy mỏi mệt, khí huyết rạo rục và khí càng lui bước, thân pháp cũng chậm chạp dần. Chúng biết công lực của chúng dù sao cũng còn kém Vân Nhạc một mức, nên chúng chán nản. Cả hai chú cháu cùng nghĩ thầm: "Để y bắt trời chịu nhục thì thà tự tử chết quách đi cho rảnh".

Nghĩ đoạn, Thế Vân thiền sư liền quát lớn:

- Tạ thí chủ hãy khoan đã.

Vân Nhạc liền ngừng tay lui về phía sau hỏi:

- Đại sư con muốn nói năng gì nữa?

Thế Vân thiền sư thở dài một tiếng, lẩm bẩm nói tiếp:

- Ngã phật từ bi. Xin thứ tội cho đệ tử.

Nói xong, y giọng chưởng lên đập mạnh vào đỉnh đầu một cái, liền ngã ngửa người về phía sau chết tốt.

Kim Đỉnh thượng nhân thấy vậy tức giận vô cùng, liền nói:

- Sư thúc, hãy khoan, cho đệ tử theo với.

Nói xong, y cũng giơ chưởng lên đánh mạnh vào Bách Hội huyết và cũng theo Thế Vân thiền sư hồn về châu Phật Như Lai tức thì.

Vân Nhạc thấy hai hòa thượng đã lần lượt tự tử chết, y liền cười nhạt một tiếng và nói:

- Hai hòa thượng tranh danh đoạt lợi làm chi cho nó khổ mà để được kết quả như vậy..

Nói xong chàng quay mình đi luôn.

Lúc ấy phía đằng xa có một tiếng hú thật dài vọng đi bốn phương.

oOo

Tĩnh Bình hú kêu mấy lần mà không có người đến cứu viện, biết nguy tai rồi, liền biến sắc mặt. Đột nhiên Công Dương Xuân, Thúc Tôn Minh cùng múa dao xông ra mà quát lớn:

- Khúc Tĩnh Bình, ngươi mau thúc thủ chịu trời không?

Tĩnh Bình cười nhạt đáp:

- Chưa chắc.

Y liền múa kiếm tấn công hai người luôn.

Khí giới va chạm nhau kêu loong coong. Công Dương Xuân, Thúc Tôn Minh đã lần lượt kêu hự mấy tiếng, dao của hai người bắn ra ngoài xa, cánh tay của hai người đã có vết thương máu phun ra lai láng.

Quần hùng thấy vậy cả kinh thất sắc.

Tĩnh Bình vội phi thân tới giơ kiếm lên nhắm hai người chém tới. Cốc Dự Luật với Cốc Hàm Thanh đã song song nhảy ra múa kiếm chống đỡ để cứu Công Dương Xuân và Thúc Tôn Minh hai người.

Hai bên đều sử dụng Ca Diệp Kiếm Pháp nên kiếm của nhau vừa va chạm một cái, đôi bên cùng lui về phía sau tức thì. Rồi trên không có mười mấy bóng người lần lượt nhảy xuống bao vây Tĩnh Bình vào giữa.

Tĩnh Bình đưa mắt nhìn chung quanh, thấy mười mấy thiếu nữ đẹp tuyệt trần, mỗi người cầm một thanh bảo kiếm hãn hũu.

Lôi Tiểu Thiên liền cười nhạt nói:

- Ai đòi mẹ chồng con dâu cùng ra trận một lượt. Thật là đặc biệt, hôm nay chúng ta được xem một tấn tuồng rất hiếm có đây.

Những nàng tới vây đánh Tĩnh Bình đó chính là Triệu Liên Châu, Chu Nguyệt Nga, Nghê Uyển Lan, Giang Dao Hồng, Lăng Ngọc Sương, Cố Yến Vân, Hồ Cốc Lan, La Trương Mai, với Hách Liên Tố Lan, Cốc Ngọc Trân, Cao Phụng Anh, bọn Mai Nhi bảy người. Sau lại Ô Ngọc Trân và Ánh Hà tới cũng xông vào trận đấu nốt.

Tĩnh Bình thấy vậy rùng mình kinh hãi và thấy các thiếu nữ ấy cứ chạy đi chạy lại hoài và toàn dùng thế Tây Thiên Lâu Ung trong Ca Diệp Kiếm Pháp cả.

Y thấy các nàng càng chạy càng nhanh, khiến y mặt mũi tối tăm choáng váng. Y liền quát lớn một tiếng, xông ra gỡ Ca Diệp Kiếm Pháp tấn công các nàng tức thì. Nhưng y vừa ra tay tấn công một cái, các nàng liền phản công luôn, mỗi nàng chỉ tấn công một thế thôi, lại lui ngay và mỗi người tấn công một thế kiếm khác nhau. Kiếm của các nàng đều có hơi lạnh tỏa ra buốt xương. Nhưng công lực của lão tặc rất tinh thâm, các nàng không sao thắng nổi y trong nhất thời được.

Sau Tĩnh Bình lại gỡ thế Thiên Trì Long Phi ra, y bỗng cảm thấy khí huyết trong người rạo rực, cổ họng lờm lợm như buồn nôn, chân lực tản mát, y vội thâu kiếm ấy lại, tung mình nhảy lên trên cao.

Trong lúc y đang lơ lửng ở trên không, vận công để cho khí huyết khỏi rạo rực hắt chưởng tung ra một nắm bột vô hình, người y thì lướt qua đầu các nàng tiến thẳng về phía nam.

Thương Tử thấy vậy quát lớn:

- Mi chạy đi đâu.

Quần hùng với các nàng vội đuổi theo, nhưng ai nấy ngửi thấy một mùi thơm kỳ lạ, rồi đầu óc choáng váng, như điều đứt dây, rớt cả xuống mặt đất.

Tĩnh Bình thấy vậy, vội hạ thân xuống múa kiếm định giết quần hùng, đủ thấy y hãy còn độc ác khôn tả, chứ không chịu hối cải chút nào.

Lúc ấy trên không bỗng có tiếng quát lớn:

- Lão tặc dám giết chết mọi người ư? Táo gan thật.

Tĩnh Bình cảm thấy một luồng kinh lực nặng như núi nhằm đầu mình đè xuống.

Khúc Tĩnh Bình hoảng sợ vô cùng, vội nhảy ra ngoài xa mười trượng, đưa mắt nhìn thì thấy trên không có ba nam một nữ phi xuống. Ba người nam đó là Vân Nhạc, Lạc Dương và Bách Thành, còn nữ là Hân Huyền Vy.

Bách Thành và Hân Huyền Vy vội chạy lại xem quần hùng và các thiếu nữ sống chết ra sao. Còn Vân Nhạc và Lạc Dương thì sầm nét mặt lại quát hỏi:

- Khúc Tĩnh Bình, tội ác của mi tà trời mà không chịu thú cho chúng ta bắt tội?

Nói tới đó hai người ném bản đồ vẽ trên da dê vào mặt y và nói tiếp:

- Trận A Tu La của ngươi bị mất trộm mà ngươi vẫn không biết, lại còn thị trận pháp để hành hung phải không?

Khúc Tĩnh Bình biết Lạc Dương là Hạ Lạc Thiên thì tức giận vô cùng và cả kinh, vội thò tay vào túi, quả thật bản đồ mất lúc nào mà y không hay, y liền cười nhạt và đáp:

- Bản đồ này chưa hoàn toàn đâu vì nó còn thiếu Nhân Tuyết Trận. Ngài chưa phá được trận đó mà bảo lão phu thú tội thì còn sớm quá.

Nói xong, y liền tung mình nhảy về phía trận Nhân Tuyết.

Vân Nhạc đuổi theo hoài thấy Tĩnh Bình vào trong trận, liền thò tay vào túi lấy sáu viên Bích Phích Lôi Hỏa Châu trong Quảng Thành nhị báu ra ném luôn.

Trong trận khói lửa bốc lên nghi ngút, tiếng nổ kêu ùm ùm thật là long trời lở đất, cát bụi bay tung.

Mọi người nghe thấy trong trận có tiếng rú kêu rất thảm khốc vọng ra, rồi bốn bề yên lặng ngay. Hiển nhiên là Tĩnh Bình bị giết chết rồi.

Vân Nhạc đã quay trở về chỗ cũ và thấy Hân Huyền Vy nhìn các nàng bị trúng độc, lắc đầu nói:

- Thứ thuốc độc vô hình của y không phải là trùng độc và cũng không phải là chướng độc. Xin thứ lỗi, lão thân không có cách gì cứu chữa nổi.

Vân Nhạc vội lấy con thạch sùng bằng ngọc đổ ra bảo Lạc Dương lấy nước suối ngâm con thạch sùng ngọc đổ đó vào trong nước hồi lâu rồi múc nước đó cho quần hùng và các nàng uống.

Giây lát sau, các nàng và quần hùng tỉnh dần và nghe thấy Tĩnh Bình đã bị Vân Nhạc giết chết rồi. Ai nấy đều vui vẻ và thở phào một tiếng.

Thanh Âm lão ni với hai ái đồ là Huyền Tuệ và Huyền Phân đứng đợi ngoài núi Đại Lượng, chờ mọi người ra để cùng trở về Trung Nguyên.

Lúc ấy trời tang tảng sáng, người ta thấy Tạ Vân Nhạc đi trước, tám nàng đi cạnh chàng, sau đó là các quần hùng lớn tuổi, tiếp theo là Lạc Dương với mười hai nàng và các quần hùng trẻ tuổi. Ai nấy đều vui vẻ hớn hở từ từ tiến thẳng về hướng nam cho tới khi mất dạng...

- o **HẾT** o -

<http://www.nhanmonquan.com>